

Psalm 55

1 *Voor de verduurder.*

Bij getokkel.

Besef.

Van David.

2 Heb oor, Machtige, voor mijn pleit
en verheimelijk je niet bij mijn vergenadiging.

3 Acht mij en buig je naar mij,
zuchtend zwalk ik en druis ik

4 bij de stem van de vijand,
bij het folterend gelaat van de doemende.
Ja, wankelen doen zij zwelligheid op mij
en in toorn bekijven zij mij.

5 Mijn hart kronkelt in mijn binnenste
en de griezelingen van de dood overvallen mij.

6 Schroom en zindering overkomen mij
en krijzeling bedekt mij.

7 En ik zeg: 'Wie geeft mij wieken als een duif?
vliegen wil ik en wonen,

8 hier, ik waggel ver heen,
ik vernacht in de steppe.

Plavei.

9 Haasten wil ik mij te ontglippen
aan de slierende tocht, aan de storm.'

10 Verslind, mijn Meester,
vergleuf hun tong,
ja, ik zie kwetsing en strijd in de stad.

11 Dag en nacht omringen zij haar
op haar wallen
en zwelligheid en kwelling in haar binnenste.

12 Verwezing in haar binnenste
en niet ontwijken haar breedte
afpersing en geveins.

13 Ja, niet een vijand hoont mij,
en ik hief het,
niet mijn schuwer vergroot zich over mij,
en ik verborg mij voor hem,

(z.o.z.)

14 en jij, een mens mij geordend,
mij getrouw en mij voelend,
15 met wie bijeen in zoete veem
wij in het huis van de Machtige gingen in gewoel.
16 Verstarringen over hen,
levend dalen zij in de woestenij,
ja, waar zij gast zijn zij het kwaad in hun binnenste.
17 Ik roep naar de Machtige,
en Wezer bevrijdt mij.
18 's Avonds en 's morgens en bij het helle
zuchten wil ik en druisen,
en Hij hoort mijn stem.
19 Hij koopt met vernoeging mijn ziel af
van wie mij naderen,
ja, al wezen zij met velen tegen mij.
20 Macht hoort en buigt zich naar hen
en Hij zetelt van voorlang,
voor wie geen wisseling is
en die de Machtige niet schromen.
21 Hij zendt zijn handen naar wie hem vernoegen,
ontwijdt zijn verplichting.
22 Gladder dan boter zijn mond
en naderen zijn hart,
zachter dan olie zijn spraak,
en het zijn open dolken.
23 Werp je schaffen op Wezer,
en Hij omvat je,
Hij geeft in eeuwigheid niet te wankelen een bewarende.
24 En Jij, Machtige,
laat ze dalen in de schacht van de zijg.
Mensen van bloed en geveins
halveren niet hun dagen,
en ik veilig mij in Jou.

Plavei.